

Teodor Pravický
Penzion se zvířaty
- Stavíme penzion

OBSAH

➔ Úvod

Kapitola 1 - Sharon potkává Bruce

Kapitola 2 - Všichni jsou pohromadě

Kapitola 3 - První den

Kapitola 4 - V pokoji je další nájemník

Kapitola 5 - Konflikt se zebrami

Kapitola 6 - V lese se děje něco divného

Kapitola 7 - Výprava

Kapitola 8 - Nový plán

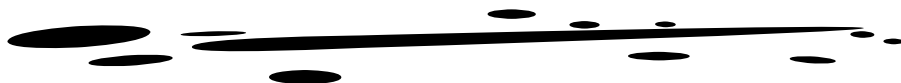
Kapitola 9 - Něco se s tím děje

Kapitola 10 - Poslední den

Penzion se zvířaty - Stavíme penzion
(plná verze)

září 2016 - Teodor Pravický

www.teodorpravicky.com

Ilustrace - Iveta Autratová

www.ivetaautratova.com

Hotové knihy k dostání na:

www.ereading.cz/cs/autori/15627/teodor-pravicky

Web ke sledování připravovaných
knih:

www.teodorpravicky.com/docs/

Heslo ke čtení další připravované
knihy:

Zbohatlíci - Na ulici
- Billy Talent

Penzion se zvířaty - Stavíme penzion
- Gloria Estefan

ÚVOD

Jednoho dne byla vynalezena technologie trojrozměrného promítání. Od té doby si mohou lidé promítnout fyzicky mezi sebe do 3D kohokoliv a cokoliv.

Reklamy už na své zákazníky neblíkají ze zdí, ale procházejí se mezi nimi na ulici jako takzvané „hologramy“. Místo televize se v obývacích pokojích začalo odehrávat zvláštní divadelní představení a při volání se před lidmi promítá hlava volajícího.

Bruce Ding je podnikatel, který se rozhodl zariskovat a za všechny své úspory koupit a zrenovovat jeden starý penzion na okraji města. Jeho plán je dělat návštěvníkům holografickou show.

KAPITOLA 1

Sharon McArthurová je obchodní zástupkyně společnosti, která vyváží 3D projektory do celého světa.

Už dávno přestala vnímat jak se svět v poslední době změnil. Hologramy a umělá inteligence jsou úplně všude. Její pracovní diář organizuje umělá inteligence, její nákupy potravin provádí umělá inteligence, dokonce i velkou část řízení auta a vhodné místo k zaparkování provádí a organizuje umělá inteligence.

Jenže ne všechno je tak spolehlivé jako právě umělá inteligence. Právě stojí na okraji dálnice a kope vzteky do auta.

„Tak pojedeš, ty šrote?“

Znovu nasedá a zkusí nastartovat, bez výsledku. Už čtrnáct dní ji palubní počítač hlásí, že má při nejbližší příležitosti navštívit servis, nebrala ho však vážně.

Jede právě na schůzku s majitelem jednoho penzionu. Chce od ní koupit celkem osm set holografických projektorů jenom tak.

„A já stojím na dálnici.“ Kroutí hlavou Sharon.

Někdo ji volá. To je klient! Snaží se uvolnit a pousmát. Objevuje se před ní hlava Bruce Dinga.

„Slečno McArthurová, číšník se ptá, co si dáte k pití.“

„Omlouvám se, pane Dingu, ale stojím na dálnici a nemůžu nastartovat.“

Bruce zajímá kde přesně a aniž by ji dopověděl co chce udělat, přerušuje rozhovor. Sharon si není jistá, co si o tom má myslet. A tak volá odtahovou službu.

Asi po deseti minutách u ní už Bruce parkuje, snaží se přitom tvářit co nejvládněji.

„Došel vám benzín? Myslel jsem, že se vám obchody daří.“

Sharon přijímá ironickou poznámku s úsměvem.

„Prostě to zrovna dnes začalo zlobit, sama tomu nerozumím.“

Podávají si ruce na uvítanou.

Bruce ji pro sebe hodnotí od hlavy až k patě, ale snaží se nedělat to moc okatě. Sharon je černovlasá mladá žena s pěknými dlouhými nohama. Bruceovi připadá, že má trochu uječený hlas, i když možná jen proto, že cítí peníze.

Bez dalšího zaváhání ji zve na projížďku do restaurace, aby tedy mohli začít s obchodem.

Oba jsou už pohodlně usazeni u stolu, číšník jim přinesl pití a přijal objednávku. Obchodní zástupkyně Sharon si dává malý salát, klient Bruce hovězí steak se spoustou kukuřice a hranolky. Oběd platí ona.

„Musím vám říct, že tak velká objednávka je i na

naše poměry dost neobvyklá." Pronáší Sharon.
„Můžu se zeptat jaký je váš obchodní plán?“

Bruce pokládá na stůl tablet. V prostoru se před nimi objevuje model dvoupatrového penzionu se čtyřmi pokoji, recepcí a společenskou místností.

„Chápu, navíc jak vidíte, můj penzion ani není velký. Jenže o to víc legrace si v něm klienti užijí, hlavně tedy asi děti.“

Model se rozkládá na několik částí a každá místnost je obsypána desítkami červených bodů.

„Nesmíme vynechat jediný kout. Projektory budou všude.“ Pokračuje Bruce.

Sharon se směje.

„Můžu se zeptat, k čemu vám to všechno bude?“

Bruce nasazuje pyšný výraz.

„Představte si, že si vyrazíte s rodinou na výlet a budete chtít zažít něco zajímavého nejenom přes den, ale taky ráno při snídani nebo večer než půjdete spát.“

Sharon už tuší kam asi míří, tváří se přitom chápavě. Ve skutečnosti je atrakce s hologramy známá obchodní strategie a používá se čím dál častěji. Samozřejmě mu však nechce kazit iluze, že nevymýšlí nic nového.

Bruce mezitím pokračuje.

„Když jsem byl ještě malý, hodně jsme cestovali a já měl možnost navštěvovat různá místa. Jednou jsme přijeli do hotelu, kde se děly divné věci. Postel se s vámi začala točit, sluchátko telefonu se samo zvedlo a na záchodě, ještě než jsem rozsvítil, jakoby si uvnitř někdo povídal.“

„Dům hrůzy, to znám.“ Reaguje Sharon.

Číšník přináší jídlo. Naštěstí se má Sharon konečně čím zaměstnat, Bruce ji už začíná nudit.

On už taky vidí, že ztrácí její zájem. Zezačátku se na něj usmívala častěji. Aby si tohle nedorozumění odbyli co nejdříve, mění raději téma a mluví už jen k věci. Bruce se zaměřuje na detaily, jako termíny dodání, zapojení systému a tak. Tohle Sharon zajímá víc.

Přibližně po měsíci je na odlehlém místě nedaleko předměstí zvláštní rušno. Sharon McArthurová přijíždí za Brucem do penzionu. Ovšem chvíli se jí zdá, jakoby si spletla adresu. Na ceduli u vjezdu do rozlehlého pozemku kdesi v přírodě je nápis:

„Penzion se zvířaty.“

Před auto vbíhá smečka deseti zeber. Sharon šlape rychle na brzdu. Chvíli na ni hledí, potom zase odbíhají pryč.

Na parkovišti má dokonce obavy vylézt z auta, ale po chvíli ji dochází, že ten obrovský slon, který na ni upřeně zírá, bude asi hologram.

Na zpětné zrcátko vyskakuje veverka a klepe na okno.

Sharon stahuje rozčileně okýnko, veverka se zatím kouše v kožichu.

„Vítám vás v Penzionu se zvířaty, nejzábavnějším penzionu v okolí. Máte rezervaci?“ Ptá se pisklavým hlasem.

„Nevěděla jsem, že jste už v provozu.“

Veverka se znovu kouše v kožichu, poté najednou mizí stejně jako všechna ostatní zvířata.

Přichází Bruce, gestem ji pobízí, aby vystoupila z auta.

„Vítám vás, právě testuju exteriér, líbí se vám?“

„Je to sladké.“ Povídá Sharon.

Oba vchází dovnitř.

Recepce vypadá skvěle, v návštěvní hale je nový nábytek, pohovky a dokonce kulečnickový stůl. Všechno působí dost profesionálně, a přitom útulně.

„Můj známý je zručný řemeslník. Trochu ťunťa, ale když mu dáte volnou ruku a postavíte k němu bednu piv, dokáže zázraky.“

Oba chvíli mlčky hodnotí prostředí.

Sharon přijela kvůli problému se zaplacením druhé poloviny objednávky. Před pár dny ji volala účetní, že peníze od Bruce Dinga stále nepřišly, a tak se přijela podívat, jak mu to jde.

Zatím nechce nic naznačovat. S třemi stovkami dodaných projektorů si už podle všeho poradil.

„Takže kde všude už je máte?“

„Zatím jenom venku a na recepci. Jde to z tuha, ale jak vidíte, už fungují.“

Během rozhovoru se k sobě chovají očividně co nejohleduplněji a nejslušněji jak dokáží.

„Hele slečno, vy jste si ale neprijela jen tak pokecat, že ano?“ Pokračuje Bruce.

„To tedy ne. Ignorujete výzvy k doplacení druhé poloviny, takže jsem se na vás přijela podívat osobně. Když nezaplatíte, další dodávku vám už nepošleme.“

Bruce ji zve ke stolu. I když je situace vážná, zdá se mu, jakoby mezi nimi něco elektrizovalo. Zkouší tedy změnit téma.

„Ta veverka venku byla srandovní, že?“

„Byla, oni budou s hosty i mluvit?“

Bruce nasazuje nadšený výraz.

„A nejenom to. Říkám tomu bydlení spojené s relaxací. Nejenom že si s vámi zvířata povídají, budou se mezi nimi odehrávat i scény, do kterých musíte někdy i vstoupit, aby příběh pokračoval.“

Bruce vysvětluje nadšeně detaily ještě asi deset dalších minut. Zájem Sharon roste. Penzion se zvířaty může fungovat, myslí si oba. A oba větrí dobrou obchodní příležitost.

Když je Sharon pryč, vrací se Bruce zpátky do práce. Ve chvíli, kdy přijela systém raději vypnul. Hned by poznala jak je všechno nedodělané. Na celém kolosálním projektu je totiž hotová jenom umělá inteligence veverky, ostatní zvířata zatím jenom pobíhají a postávají, což je docela problém.

Je v penzionu sám, docela mu vyhládlo, a tak si dělá v kuchyni něco rychlého k snědku a přechází do jídelny. Přitom zapíná veverku, třeba ho napadne nějaké další vylepšení.

Veverka skáče na stůl, v ruce se jí objevuje malý blok a tužka.

„Dobrý den, co si dáte?“

„Já už obědvám, podívej.“ Reaguje Bruce.

Veverka chvíli hledí na talíř s jídlem.

„Takže si nic nedáte?“

„Nic dalšího si nedám, díky.“

Veverka znovu stojí a hledí na talíř. Že by se přišel host najíst, a přitom si nic neobjednal je nesmysl. Ve chvíli, kdy se chystá beze slova odejít, ji Bruce zastavuje.

„Co kdyby tady přijela rodina s dětmi a donesli si vlastní jídlo. Myslíš, že by si něco objednali?“

„To záleží jestli by si dali ještě něco dalšího.“ Reaguje veverka pohotově.

„Přesně tak. Heslo 12345, uložit.“

System umělé inteligence ukládá nová nastavení. Když je hotový framework a nemusí se kvůli každé blbosti sahat do kódu, je programování zvířat docela zábava, uvažuje Bruce. Nejhorší však je, že se bude muset pro návštěvy větší část ukládání otevřít, aby se od nich mohli učit sami.

Jenže kdyby mezi hosty mluvily nějaké děti sprostě, asi by se to naučila i zvířata, což je nevýhoda. A Bruce zatím neví jak by mohl podobnou závadu odstranit.

Nevadí, musí zvířata jen vhodně zvolit, třeba pak nikdo sprostě mluvit nebude.

„Kam chodíš v noci spát?“ Ptá se Bruce.

„Já spím přece na stromě, ale na kterém ti nepovím.“

„A chtěla by si spát v pokoji s nějakým návštěvníkem?“

„Když to nebude datel nebo jiný ptačí zloděj, tak jo.“

Brucovi v ten moment dochází, že zrovna veverka pro něco podobného asi vhodná nebude. Otevírá tedy encyklopedii zvířat a náhodou zrovna na stránce s obrázkem ježka.

KAPITOLA 2

Uběhl zatím další měsíc. Je šest hodin podvečer, Sharon je pořád ve své kanceláři, vytipovává rozesílání katalogů a píše průvodní dopisy. Zdálo by se, že jde o úmornou práci, ale Sharon ji dělá ráda, protože jde o jednu z mála jistot v jejím životě, kterou má. Je totiž stále svobodná, bezdětná. Celý její majetek se vejde do dvou cestovních kufrů a to je vše.

Se zívnutím protahuje své paže, hledí přitom na kávovar.

„Dám si ještě kafe.“

V ten moment vchází dovnitř bez klepání Steven, finanční ředitel. Brýlatý, obtloustlý morous. V ruce drží tablet, který zobrazuje výpis dlužníků.

„Tady jsi, Sharon! Co ten Bruce Ding pořád dělá? Uběhl měsíc a ještě nezaplatil.“

Ona sedí a s udiveným pohledem projíždí výpis.

„Vypadal tak důvěryhodně, zálohu zaplatil ještě než jsem za ním přijela. Určitě jde o nedorozumění. Nech to na mě, já mu zavolám.“

„Zavoláš mu teď hned!“ Křičí rozčileně Steven.

Sharon kroutí hlavou.

„Předtím sis stěžoval, že se neprodává, protože nemají peníze tak budeme prodávat na faktury. Teď zase že neplatí faktury a řveš přitom pořád na mě. Tak si příště rozmysli co mám udělat a já to udělám.“

Steven našťavaně odfrkuje, odchází a práská za sebou dveřmi.

Sharon je z toho celá nespá, tenhle den začal přitom tak dobře. Když při snídani procházela emaily, nestačila se divit kolik nových zájemců píše. Potom si udělala kávu, protáhla se a začala je zvat na předváděčky. Potom klasická kancelářská práce a když má jít už pomalu domů, tak sem přijde ten blbec a začne po ní řvát, myslí si Sharon.

Sharon je teď celá nespá. Neví co má dělat. Bruce ji zadělal na pěkné problémy. Bude trvat hodně dlouho, než rozprodá takové množství projektorů.

Je ráno, Bruce sedí u počítače, prohlíží nové modely a jejich programy, za které ještě stihl zaplatit. Jeho bankovní konto se začíná nebezpečně blížit nule. I tak by bylo možné penzion otevřít, jenom ne s hologramy uvnitř. Přitom tam budou nejdůležitější.

Celý plán se bude muset přepracovat, další hologramy si na sebe budou muset asi nejdříve vydělat, uvažuje pro sebe. Má finance na dvouměsíční provoz kuchyně, restaurace, prádelny a personálu. Protože se jeho dva známí nedávno ocitli na dlažbě, tak ušetří i za zaměstnance. Chtějí dočasně vypomáhat jen za ubytování a stravu.

Mají přijít za chvíli. Ještě pár minut klidu. Bruce nasává výpary čerstvě uvařené kávy. A někdo už zvoní v přízemí.

Ve dveřích se usmívají jeho noví zaměstnanci.

Elizabeth a Fyodor Rykovovi jsou manželé ve starším věku. Před pár lety se seznámili v obchodě, kde se prodává transformující se oblečení. Elizabeth mu chtěla ukázat, že její pravý rukáv nechce změnit barvu na žlutou a Fyodor ji potom pozval do parku. Když vytáhl z igelitové tašky dvě piva, bylo oběma jasné, že na sebe mají štěstí. Na tomto světě, kde všechno svítí a září už není pro obyčejné lidi místo.

Bruce se s nimi vítá a přechází k tabletu, kde zapíná vítací hologram. U Fyodorova obličejě právě poletuje včela a promlouvá bzučivým hláskem.

„Dobrý den, dobrý den.“ Povídá včela.

Fyodor ji odhání od sebe. Hologram mu prolétá skrz ruku.

„Tahle včela ještě neumí uhnout.“ Vysvětluje Bruce zbytečně.

Fyodor začíná pobíhat splašeně po místnosti, včela za ním. Bruce začíná chápat, jak asi přišel o práci. Raději tedy včelu vypíná a začíná je provázet nově zařízenou, prostornou kuchyní.

„Pěkná.“

Elizabeth se začíná ke svému muži lísat, hladí ho po hlavě.

„Můj starý je nejlepší kuchař jakého si viděl. Jednou jsme koupili půlku prasete a on z něj nadělal tak dobré jídlo, že jsme nevylezli dva týdny z domu.“

Elizabeth se přitom hladí po svém macatém bříše.

Bruce je tedy dál provází zbytkem penzionu. Oba všechno co vidí hrozně moc pochvalují, až mu to přijde trošku divné. Ještě ten večer se stěhují do penzionu, aby se podle jejich slov „stihli dobře připravit.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.